LIBRIS

T.R. RICHMOND

CE–A LĂSAT ÎN URMĂ

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
RICHMOND, T. R.
Ce-a lăsat în urmă / T. R. Richmond; trad.: Maria Aciobăniței prin Lingua Connexion. – București: Editura RAO, 2016
ISBN 978-606-776-035-4

I. Aciobăniței, Maria (trad.)

821.111-31=135.1

Editura RAO
Str. Bârgăului nr. 9–11, sector 1, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

T.R. Richmond
What She Left
Copyright © PENGUIN BOOKS LTD.
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
Maria Aciobăniței prin Lingua Connexion

© Editura RAO, 2015
Pentru versiunea în limba română

2016

ISBN 978-606-776-035-4

PROLOG

Articol în revista *Arts Council*, 2001

Ce e un nume? E întrebarea la care i-am rugat pe adolescenți să răspundă în mai puțin de o mie de cuvinte pentru concursul de Noi Talente din acest an. Iată răspunsul câștigător, dat de Alice Salmon, de cincisprezece ani.

Mă numesc Alice.

Aș putea să mă opresc aici. Știu ce vreau să spun cu asta. Sunt eu însămi, Alice Salmon. Sunt înaltă, am o înfățișare obișnuită, picioare mari, un păr care se ondulează numai cât vine vorba de apă și îmi fac griji cam din orice. Îmi place foarte mult muzica, sunt șoarece de bibliotecă, îmi place să stau în natură, deși mor de frică dacă văd un păianjen.

Cei mai mulți oameni îmi spun Alice, deși uneori sunt Al, Aly sau Lissa, dintre care ultimul îmi displace total. Când eram mică, aveam milioane de porecle, ca Ali Baba sau Ice și preferata mea, mai ales când așa mă striga tata, Ace.

Unchiul meu îmi spune Celia, ca anagramă de la Alice, deși mie mi se pare că anagramă se confundă cu anacronism. „Asta sunt eu", zice tata mereu când spune cineva anacronism, deși cuvântul e, de fapt, un palindrom[1]. Ieri am aflat asta.

[1] Un palindrom este un șir de caractere (de obicei cuvinte, fraze sau numere) care, citit de la stânga la dreapta sau de la dreapta la stânga, rămâne neschimbat. De exemplu, *dad* (tata) în limba engleză. (n.tr.)

Îmi place să știu lucrurile astea, chiar dacă prietena mea cea mai bună, Megan, spune că mă face să par ca și cum aș fi înghițit un dicționar. Nu-mi place să mă laud, dar trebuie să o faci dacă ai de gând să studiezi engleza. Dacă ar fi să am note mari, mi-ar plăcea să merg la Exeter sau la Liverpool, atât timp cât e departe de Corby nu mă deranjează, cu toate că oriunde mergi găsești oameni care vor să scape de *acolo*. Sinceră să fiu, abia aștept să mă mut, mama își bagă mereu nasul în treburile mele. Ea crede că e din cauză că-i pasă, dar nu e corect, eu sufăr fiindcă ea e paranoică. Evident că am scris ultima propoziție după ce a citit ea și nu o s-o vadă niciodată, pentru că oricum nu o să câștig.

Poate că în numele meu se află muzica ce-mi place (am ascultat *Dancing in the Moonlight* de vreo patru sute de ori azi), emisiunile la care mă uit la televizor (sunt cel mai mare fan *Dawson*[1] din lume) sau prietenii și jurnalul pe care îl țin? Poate sunt frânturi din lucrurile pe care mi le amintesc, ceea ce nu înseamnă prea mult, pentru că am o memorie execrabilă.

Poate e familia mea? Mama, tata și fratele meu îmi spuneau „lice"[2], sau „mice"[3], ori „Malice"[4], ca și cum ar fi cea mai tare poantă din istoria lumii. Poate vor fi copiii mei, nu că aș avea de gând să fac, nu, mersi, toate chestiile acelea dezgustătoare, atâta caca și atâta vomă. Nici măcar n-am un iubit, deși, dacă domnul DiCaprio citește rândurile astea, sunt liberă vineri…

„O să te răzgândești", îmi zice mama despre copii, dar tot așa a zis și despre sparanghel și nu m-am răzgândit.

Poate sunt lucrurile pe care vreau să le fac, cum ar fi să călătoresc, sau cel mai frumos lucru pe care l-am făcut, care e, de

[1] Referire la serialul TV *Dawson's Creek* (1998) (n.tr.)

[2] Păduche (n.tr.)

[3] Șoareci (n.tr.)

[4] Răutate (toate cuvintele rimează în original cu numele personajului, Alice) (n.tr.)

departe, atunci când m-am dus ca voluntar la centrul pentru surzi (vedeți cum îmi strălucește nimbul?), sau cel mai rău lucru (despre asta sigur nu dau din casă!).

V-aș putea povesti despre cea mai frumoasă zi din viața mea. Aici e mai greu; poate a fost atunci când eu și Megan ne-am dus să-l vedem pe Enrique Iglesias sau când am cunoscut-o pe JK Rowling, ori când m-a dus bunicul la un picnic-surpriză de ziua mea. Dar, dacă pui problema așa, nu ajungi decât până în prezent, iar mâine poate să fie mai bine, așa că ar fi mai bine să spun „de până acum", nu „din viața mea".

Pe de altă parte, uneori poți să explici ce anume este un obiect spunând ce *nu* este (tocmai am căutat pe Google, se cheamă „preteriațiune"), așa că în numele meu pot fi lucrurile pe care le-aș putea face dacă n-aș face asta, cum ar fi să-mi fac tema la mate sau să-l plimb pe domnul Ham.

Înainte, îmi doream să fie mai mulți oameni celebri cu numele Alice. Adică nu *super* celebri, fiindcă, în cazul acela, de câte ori ar spune cineva numele respectiv, toți s-ar gândi la celebritatea respectivă – de exemplu, dacă te cheamă Britney sau Cherie –, ci doar semi-celebri. Există Alice Cooper, dar el e bărbat și nici măcar nu e numele lui adevărat. Este și *Alice în Țara Minunilor,* din care îmi tot dădea lumea citate, de exemplu „curios și curios", deși pasajul meu preferat a fost întotdeauna acela despre cum e când nu poți să te exprimi cum trebuie pentru că nu te vezi pe tine însuți, chiar dacă nu l-am înțeles niciodată.

Presupun că sunt și ceea ce scriu aici, adică niște prostii. Am rugat-o pe mama să citească – doar ca să verifice ortografia – și a zis că e grozav, cu toate că primele și ultimele rânduri mă fac să par alcoolică, dar i-am spus că e doar interpretarea ei.

Mama a zis că mai sunt pasaje pe care trebuie să le reexaminez, dar nu are sens să trimit nimic dacă sunt minciuni, chiar dacă am fost de acord să scot multe înjurături și cuvinte din limbajul de stradă care apăreau în prima variantă (asta e

a şaptea!) Folosesc prea multe paranteze şi semne de exclamare, dar le las în text, altfel n-aş mai fi eu.

„Uneori mă sperii de cât de mult semănăm", a zis mama după ce l-a citit. Ei bine, nu e singura. Câteodată, chiar dacă se străduieşte să o ascundă, umblă abătută prin casă de parcă se sfârşeşte lumea (da, fraza asta am scris-o după ce a scos-o ea, parcă e de la poliţia gândirii!).

Tata crede că probabil am fost scăpată în cap când eram mică, pentru că noi doi nu avem mai nimic în comun, deşi amândurora ne place somonul, ceea ce e amuzant, fiindcă ne face să părem canibali.[1]

Mă numesc Alice Salmon. Sunt patru cuvinte din cele o mie. Sper că sunt de cel puţin două sute de ori mai multe decât acestea. Poate nu acum, dar sper să fiu, într-o zi.

Acum o să termin de scris, o să mă ridic în picioare şi o să mă întreb cine sunt eu. Fac asta de multe ori. O să mă uit în oglindă. Mă încurajez, mă sperii, mă plac, mă urăsc.

Mă numesc Alice Salmon.

[1] Numele de familie al lui Alice este Salmon – somon (n.tr.)

PARTEA ÎNTÂI

Ceva surprins în trecere

LIBRIS

Forum online, Southampton StudentNet, duminică 5 februarie 2012

Subiect: Accident

Ştie cineva ce se întâmplă jos, la râu? Sunt ambulanţe şi maşini de poliţie peste tot.

Postat de Simon A, 08.07

E adevărat. E plin de poliţişti. Johnny R a ieşit la vâslit şi spune că tot malul e restricţionat.

Postat de Ash, 08.41

Sper că nu a fost vreun accident, barajul acela a fost mereu o capcană fatală. Cei de la universitate ar fi trebuit să-l izoleze de ani buni. Luna trecută s-a înecat acolo un câine.

Postat de Clare Bear, 08.48

O fi capcană, dar trebuie să-ţi faci de cap pe acolo sau să fii foarte ghinionist ca să cazi în apă peste balustradele acelea.

Postat de Woodsy, 09.20

Se pare că e un vagabond.

Postat de Rebecca, 09.54

Pe Twitter scrie că a fost un tip de la o petrecere de burlaci, care s-a urcat pe pod pentru un pariu. S-a lovit la

Fragment din jurnalul lui Alice Salmon, 9 decembrie 2011

M-am prefăcut că nu auzisem mai devreme în restaurant. Dacă n-aș fi făcut asta, aș fi explodat – serios, aș fi luat-o razna, aș fi izbucnit în lacrimi sau aș fi țipat, i-aș fi aruncat lui Luke mâncarea peste fața lui grasă și încrezută. În afară de asta – ca o idioată ce sunt – încă îi mai acordam prezumția de nevinovăție. Mama spunea mereu că îmi sare mușterul prea repede, așa că așteptam să vină cu ceva de genul: „Nu înțelege greșit discuția mea cu Adam" sau: „Nu-l băga în seamă pe Adam, o face pe nebunul". Dar nu a spus nimic și nici nu am auzit sau am înțeles greșit, pentru că oi fi eu proastă, dar nici chiar așa.

Nu mă mir că era atât de disperat să vină aici imediat după ce s-a întors de la Praga. Avea conștiința încărcată, nu glumă. M-a sunat în clipa în care a coborât din avion pe Heathrow.

– E duminică, am protestat eu, știind că urma o zi importantă la serviciu.

– Te rog, m-a rugat el cu vocea aia de cățeluș, care îl făcea să pară de doisprezece ani.

– Sigur, acum după ce m-ai forțat, i-am spus și după o oră a venit cu rucsacul și cu un buchet de flori și fără o sprânceană (spuneai că era rasă din cauza unui pariu cretin). Și ce-ai făcut? Sau n-ar trebui să întreb!

– Ce se întâmplă în turneu rămâne în turneu, a râs el.

Evident.

S-a prăbușit în fața televizorului: abia adunase două ore de somn în ambele nopți.

Mincinosul prefăcut stătuse pe aceeași parte a mesei ca mine; eram băiat-fată, băiat-fată. Erau colegii lui de la serviciu, dar nu voiam să fiu antisocială și să o șterg, deși a doua zi trebuia să fac cumpărăturile pentru Crăciun. Un tip de la barul din fața noastră a trecut pe lângă noi spre toalete și, când l-a văzut pe Luke, l-a bătut pe umăr, s-a așezat pe vine lângă el și a început să vorbească. Nu mi s-a părut că erau foarte apropiați; felul în care a dat Luke mâna cu el era același fel în care dădea mâna cu colegii mei. Am prins frânturi din conversație. Era un prieten de-al lui Charlie de acasă, venit la Londra în weekend; se întâlniseră la Praga.

– Beai tequila într-un bar irlandez când te-am văzut ultima oară, a zis Luke.

– Ce weekend bestial, nu?

Au vorbit – „au fraternizat", cum ar fi spus Luke – despre o altercație în bar, despre jocurile de băut și am simțit o împunsătură de gelozie. Voiam să iau și eu parte la discuție. Oare cum e să fii băiat? m-am întrebat. Oare ar fi *foarte* diferit?

Și acum, în seara asta, când am ieșit din restaurant, după ce îi sunase ceasul, a avut și tupeul să mă întrebe:

– La mine sau la tine?

– La mine, am răspuns, simțind nevoia să fiu pe teritoriul meu când îl înfruntam.

Așa că am stat alături în metroul spre Leicester Square, ca un cuplu normal de oameni care nu s-au înșelat unul pe altul. Avea zece stații la dispoziție să nege sau să recunoască. Ar fi fost un început dacă ar fi recunoscut măcar că discuția lui cu Adam nu era doar produsul imaginației mele. Dar stătea trântit pe scaun cu picioarele desfăcute, întinse în vagon atât de mult încât ceilalți pasageri trebuiau să le ocolească, iar el nu spunea absolut nimic. Sunt așa de idioată! După ce venise de la Praga, îmi răspunsese la întrebările despre weekend cu: „Mai mult prin baruri" și eu înghițisem gălușca. De ce să n-o fi făcut? N-am fost încântată nici când a adăugat: „Și în vreo două cluburi de striptease, evident", dar așa fac băieții și îmi plăcea că *putea* să-mi spună asemenea lucruri.

Nu erau doar baruri și cluburi de striptease.

Conform variantei stilizate pe care mi-a servit-o, „văzuseră" castelul, dar fără să intre. Au vorbit dacă să meargă la Muzeul Comunismului, dar n-au reușit să o facă. Luke mi-a vorbit de Podul Charles și de statuile baroce, informându-mă îngâmfat că acolo se filmase o parte din *Misiune: Imposibilă*.

– Am băut cafea în Vechea Piață Publică – asta se pune ca activitate culturală? a glumit el, umflând pernele și întinzându-se pe canapea.

– Pentru tine, da.

– Mi-a fost dor de tine, a zis.

– Și mie, am răspuns și am făcut o glumă proastă despre faptul că și mie îmi fusese dor de mine și acum îmi dau seama că nu era prima dată când făceam gluma asta cu un iubit.

– Sunt prea bătrân pentru tâmpeniile astea, a zis el. Mă simt distrus.

Îi privisem pe Luke și pe prietenii lui purtându-se în același stil degajat ca el, dar nu erau deloc la fel de sexy. *Iubitul* meu, mi-am spus, privindu-l cum dă din cap și râde. Vorbeau despre cât de tragic era că Gary Speed se spânzurase și de ce avea să se întâmple cu Apple acum, după moartea lui Steve Jobs. „Sunt la o răscruce din punct de vedere al creației", a zis Luke și am păstrat-o în minte; urma să-l tachinez cu asta mai târziu. *Răscruce din punct de vedere al creației,* urma să-i spun. Auzi la tine! Pe urmă nu i-am mai ascultat pe cei doi și am început să fiu atentă la discuția din stânga mea despre o expoziție nouă la Tate Britain, o retrospectivă. Luke mi-a făcut cu ochiul, era un fel de „îmi pare rău, plecăm în curând" și mi-a dat un sentiment cald de indulgență: eram împreună deja de optsprezece luni.

– Câtă tequila am băut în excursia aia? l-am auzit pe iubitul meu întrebându-l pe noul lui prieten.

– N-am idee, a răspuns celălalt, și mă îndoiesc că tu ai avea. Ai stat mai tot weekendul băgat până la gât în fata aia din Dartmouth.

***

Articol pe website-ul *Hot off the Press*, 9 septembrie 2012

EXCLUSIV: O nouă legătură „amoroasă“ a lui Salmon cu figura paternă Cooke

Cercetătorul acuzat că ar fi avut un interes pervers legat de Alice Salmon a avut o legătură „amoroasă“ cu decedata.

Un martor dezgustat spune că singuraticul Jeremy Cooke, care scrie o carte despre această frumusețe tragică, a căpătat un „interes nenatural“ în privința ei pe când era studentă sub îndrumarea lui.

Se spune că bărbatul de șaizeci și doi de ani, care nu are copii și locuiește într-o casă de 500 000 de lire, ar fi fost văzut ducând femeia fatală, ce părea beată, în biroul lui în 2004, pe vremea când era boboacă; asta s-a aflat ieri.

O fostă studentă, care a cerut să nu îi fie dat numele, dar care are acum o slujbă de succes în Midlands, a făcut unele declarații, dezvăluind comportamentul „relicvei“ auto-intitulate care pedalează peste tot pe veșnica lui bicicletă veche.

„Am dat peste cei doi într-o seară, la sfârșitul semestrului de toamnă, iar el o ținea pentru că abia putea să meargă, a declarat ea. Am făcut o glumă, zicând că părea să fi avut o seară frumoasă, așteptându-mă ca el să sugereze să o duc eu înapoi în camera ei, dar nu a spus nimic, așa că l-am întrebat dacă vrea să am grijă de ea și a zis: «Nu, asta e doar a mea».“ A fost ciudat, jur că îi ținea mâna pe fund. Ar fi trebuit să fiu mai îndrăzneață și să insist, dar era în vârstă și un tip destul de înspăimântător, așa că am lăsat-o baltă.“

Informatoarea consideră că e posibil să nu fi fost un incident izolat. „El și Salmon aveau cu siguranță o legătură specială, a spus ea. În primul semestru îi vedeam de multe ori vorbind și am auzit că petreceau împreună timpul când își dădea ea examenele. Era flatată de atenția lui, așa cum ar fi fost orice fată. E posibil să fi fost îndrăgostită și să-l fi admirat. Poate că îl vedea ca pe o figură paternă. Da, ar fi putut fi un fel de poveste de dragoste.“

Ea a adăugat apoi: „La început mi s-a părut absolut inocentă oferta lui de a-i îndruma pe studenții care nu erau la cursurile lui, dar era neobosit, îi copleșea cu manifestări total nepotrivite de bunătate și ajutor. Era obsedat de recunoaștere și de moștenirea lui, a spus ea, denunțând munca lui actuală ca pe cea a unui «aspirant la celebritate care caută atenție». Era un ciudat. Îl vedeai deseori plimbându-se pe malul râului Dane, pe porțiunea aceea de lângă vechiul pod, acolo unde stau bețivii.“

Un formular de feedback completat de studenți cu privire la modulul Sex, Limbă și Cultură, ajuns în mâinile noastre, arată felul în care era privit de studenți bărbatul care a terminat o școală de stat în regiunea bogată a Scoției și care a lucrat într-o singură instituție academică.

„E ca și cum ar veni din altă epocă, parcă e pe pilot automat sau ca și cum n-ar fi în aceeași cameră cu tine“, comenta un student.

Altul a concluzionat în chip nimicitor: „Parcă se agață cu ultimele puteri de naufragiu! Cei din conducere, se spune, au încercat să scape de el prin anii ’80 după un scandal, dar a rămas aici mai departe“.

Într-o eră în care nu este tolerat niciun fel de contact între profesori și studenți, aceste dezvăluiri vor ridica niște semne de întrebare cu privire la viitorul profesorului suferind.